

IMRE ANDREA:

ÚTON AZ ISMERETLEN FELÉ

67 évesen kíméletesen és nagyon nagy körültekintéssel közölte velem kezelőorvosom, hogy rosszindulatú vastagbél tumorom van.

Tumorom? - gyorsan rájöhöttem, ez egy rosszindulatú daganat, szóval egy halálos betegségem van. Hirtelen felfogni sem tudtam, olyan súlyos erővel zuhant rám. És akkor én nemsokára meghalok?

- Kérdések százai özönlöttek agyamban, feküdtem a kórházi ágyon és úgy éreztem, minden összekuszálódott körülöttem. Merengésemben a doktorom érintése zökkentett ki. Bármilyen kérdése lenne, szóljon, jövök és megbeszéljük.

Kérdésem? - zakatolt a fejemben. Néztem kifelé a kórterem ajtaján és ment az élet tovább. A betegek sétáltak, a nővérek kedvesen, mosolygósan tették a dolgukat. Alig vártam, hogy délután legyen és feleségem, lányom megérkezzen. Első kérdésem volt hozzájuk, beszéltetek az orvossal? A pár perc hallgatás is elég volt ahhoz, hogy kérdéseimre választ kapjak. Igen – felelte feleségem. Beszélgetni próbáltunk, de mindannyiunk fejében gondolatok cikáztak. Az éjszakám eltelt – hosszú hónapok következtek – utókezelések, voltak jó és rossz napok. A kezeléseket után döntöttem, haza szeretnék menni – megtehetem-e? Onkológusom kérdéseimre megnyugtató választ adott: megtehetem. Lázás előkészületek következtek, mely főképp lányomra várt igazán. Hospice szolgálat, ápoló – egyre többet hallottam ezekről a szavakat. Lányom biztatott, lesz egy ápolónő, aki segíteni fog nekünk.

Első napom otthon. Alig vártam – régi szobámban egy állítható kórházi ágy fogadott – még vicceltem is, igazi kényeztetés lesz ez itthon. Feleségem és lányom minden jóval elhalmozott, körülugrált, mégis láttam a szemükben valamit. Talán azt, amit én is éreztem. Jó volt itthon, de a kórházban mégiscsak jó kezekben voltam. Délután háziorvosom jelentkezett, aki infúziót és gyógyszereket rendelt el és biztatott, jön a nővérke, aki mindenben segít. Mindenben? Mit ért ezalatt? Ugyan mit fogok én ezzel a vadidegen emberrel az otthonomban kezdeni? Vajon szimpatikus lesz? Tudok vele miről beszélgetni?

Megérkezett a nővér. Kedves, határozott és tisztelettudó volt. Innentől az infúzió miatt naponta találkoztunk. Teltek a napok, óvatosan közelítettünk egymás felé. Az első napok izgalma, hogy fájdalmas lesz-e a beavatkozás, alábbhagvott. Az infúzió csepegett s mi minden infúzió cseppel közelebb kerültünk egymáshoz. Láttam lányom arcán is a megnyugvást, tudván, ő is egy biztos háttérrel tudhat maga mögött. Sok időt töltöttünk együtt, és egy nap azt vettem észre, hogy ez a nővér, aki pár hete idegenként lépett az életünkbe, életünk részévé vált. Nem volt tolakodó, inkább türelmes. Megvárta, amíg egyszer csak azon kaptam magam, hogy nem egy idegent látok benne, hanem az én nővérkém. Megnyugtató a jelenléte, határozott szakértelemmel látta el körülöttem az ápolási teendőket. Családomat ellátta tanáccsal, segítséggel ápolásomat illetően. Állapotom napról-napra romlott. Nem láttam családomon a kétségbeesést, bár felmerült feleségemben, hogy nem kellene-e mégis kórházba vinniük. Nem akarok menni – ráztam meg fejem. Az utolsó napokban sok időt töltött nálam az én nővérkém. Minden teendője közben megsimogatta kezem. Már nem tudtam környezetemmel kapcsolatot teremteni, feleségem az ágyam végén, egy fotelban ült. Ugye nincs fájdalmad? – kérdezte aggódva. Fejemet ráztam. Éreztem, hogy elindulok az évszázadok óta ismeretlen és végtelen úton. Saját szobámban feküdtem, egy kéz simította meg kezemet. Hangját halltam, ez az én ápolónőm, aki a feleségemet ültette ágyam mellé. Nem tudtam megszólalni, de hallottam, ahogy feleségem azt kérdezte, mit tudok én még tenni? Beszélgetni – felelte az ápolónő. Vártam erre a pillanatra, jólesett – rövid időt töltöttem az én nővérkémmel, mégis úgy éreztem örökké ismertem – mert tudta, mire van szükségem ahhoz, hogy életem utolsó órái olyan békében teljenek, ahogy az megtörtént velem. Feleségem kezemet átkulcsolva beszélni kezdett hozzám. Beszélt az együtt leélt 50 évről, ismerős hangja, érintése megnyugtató. Nem volt fájdalmam, béke és nyugalom vett körül, mert éreztem, nem vagyok egyedül, az otthonomban vagyok, a szeretteim körében. Életem földi pályafutását nyugalommal és békében a szívemmel fejeztem be.